

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **D. H.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Toulem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1070/19, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2023, č. j. 2 A 37/2021-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2021 zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Toho se měl dopustit z nevědomé nedbalosti tím, že dne 7. 6. 2020 kolem 21:03 hod. řídil v Praze 2 po ulici Lumírova ve směru jízdy k ulici Krokova osobní motorové vozidlo, přičemž na zadní tabulce registrační značky byl zakryt první znak, čímž došlo ke ztížení identifikace vozidla. Za daný přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž učinil předmětem sporu, zda byla část tabulky registrační značky zakryta již před započítáním jízdy nebo k tomu došlo při ní. Podle něj se správní orgány spolehly pouze na neprokazatelné tvrzení strážníků městské policie.

[3] Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Uvedl, že výpovědi zasahujících strážníků jsou věrohodné a nevykazují žádné podstatné rozpory. V otázce zaparkování vozidla strážníků se shodují se svědeckou výpovědí

spolujezdce žalobce. Plyne z nich, že strážníci kolem zaparkovaného vozidla žalobce museli projet, a měli tak možnost zakrytou registrační značku spatřit. Provedení důkazů ohledně pozice vozidla strážníků bylo proto nadbytečné. Městský soud odmítl, že by věrohodnost výpovědí strážníků měla snižovat jejich snaha zastřít porušení preventivní povinnosti zahrnující kroky k odstranění papíru přilepeného na tabulce registrační značky ještě před odjezdem vozidla. Žalobce vykládá preventivní povinnost nepřipustně extenzivně a současně se nelze odpovědnosti za porušení vlastní povinnosti zprostit poukazem na porušení preventivní povinnosti zasahujících strážníků. Podle městského soudu bylo dostatečně prokázáno, že vozidlo žalobce mělo částečně zakrytou zadní registrační značku již před jízdou a že žalobce technický stav vozidla před jízdou nezkontroloval. Řídil tedy vozidlo se zakrytou registrační značkou. Dodal, že se jedná o přestupek pozorovatelný pouhým okem, u něhož věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz. Žalobce nepředložil žádné věcné argumenty, kterými by zpochybnil, že se přestupku dopustil minimálně v nedbalostní formě zavinění. V otázce naplnění materiální stránky přestupku městský soud uvedl, že zakrytím celého znaku registrační značky je vždy podstatně ztížena její čitelnost. Nelze přistoupit na to, aby si orgány dohlížející na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích musely domýšlet chybějící znak.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, která se v převážně míře shoduje se žalobou. Zopakoval, že nebylo prokázáno, kdy došlo k zakrytí registrační značky, tedy že by protiprávní stav nastal před započítáním jízdy v příčinné souvislosti s neprovedením kontroly vozidla stěžovatelem. Skutkový stav nebyl prokázán nad míru přesahující důvodné pochybnosti, neboť jediným důkazem jsou výpovědi zasahujících strážníků. Stav vozidla před jízdou je neznámý, a po řidiči nelze podle rozsudku kasačního soudu ze dne 29. 11. 2022, č. j. 2 As 187/2021-20, spravedlivě požadovat, aby registrační značku kontroloval *de facto* nepřetržitě. Stěžovatel se mohl spoléhat na preventivní povinnost obecní policie ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, podle níž je strážník povinen *nepřipustit, aby osobám v souvislosti s touto činností vznikla bezdůvodná újma*. Jestliže strážníci zaznamenali přilepený papír na značce jeho zaparkovaného auta, avšak tento neodstranili ani jeho odstranění nepožadovali, konali protiprávně a byli to oni, kdo primárně zavinil spáchání přestupku. Prevenční povinnost nelze redukovat pouze na zásahy do základních práv a svobod, ale vztahuje se i na rutinní zákroky. Dále stěžovatel zopakoval, že čitelnost registrační značky nebyla ztížena podstatně, ale pouze nepatrně. Na daném místě mohla být pouze číslice 1 až 9, jednalo se tedy maximálně o 9 variant. Namísto posuzování momentu, kdy došlo k zakrytí značky, se soud zabýval kontrolou stavu vozidla před jízdou. Neprovedení kontroly vozidla je však z pohledu zavinění přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu irelevantní. Může se jednat toliko o porušení jiné povinnosti podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Dle stěžovatele nemá skutková podstata oporu ve spisech. Rozhodnutí se opírají pouze o svědecké výpovědi strážníků, kteří z neznámého důvodu neměli zapnuté osobní ani palubní kamery. Zmařili tedy protiprávně provedení důkazů. Krom toho nebyl proveden důkaz záznamem GPS souřadnic, který by prokázal, že strážníci zaparkovali vozidlo již 10 minut před odjezdem stěžovatele, tudíž nepravdivost a celkovou nevěrohodnost jejich výpovědi. Podle stěžovatele je vyloučené, aby strážníci namísto plnění

pokračování

preventivní povinnosti čekali, až dojde ke spáchání přestupku. Proto muselo dojít k přilepení papíru na značku až po zahájení jízdy. Výpovědi strážníků navíc obsahují rozpory ohledně místa, kde parkovali. Ke kontrole stěžovatele nebyl rozumný důvod, neboť celá věc měla být vyřešena na místě domluvou a odstraněním onoho papíru. Všechny okolnosti vedou k závěru, že vina stěžovatele nebyla prokázána, proč je třeba aplikovat zásadu *in dubio pro reo*.

[5] Stěžovatel dovozuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že přináší nejudikovanou otázku, zda je třeba § 6 odst. 1 zákona o obecní policii, vykládat tak, že je strážník povinen upozornit osobu, že se nevědomě může dopustit přestupku, pokud neustane v jí zahajovaném (zahájeném) jednání.

[6] Pro výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že se na nyní projednávanou věc užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* V nyní posuzované věci totiž krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti příslušné novely s. ř. s. a současně rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, či ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34).

[9] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, jehož závěry se uplatní i v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Kasační stížnost lze tudíž přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávaném případě nejsou výše uvedené podmínky splněny, a proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou. Odpovědi na rozhodné otázky lze nalézt v již existující judikatuře kasačního soudu, kterou městský soud správně aplikoval.

[11] Podstatou kasační stížnosti je polemika stěžovatele se závěrem žalovaného a městského soudu, že ve věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav stran toho, zda došlo k překrytí první číslice na tabulce registrační značky papírem před jízdou stěžovatele. Stěžovatel má za to, že dokazování mělo být doplněno, neb svědecké výpovědi strážníků městské policie, jakožto stěžejní důkaz, obsahují rozpory, jsou nepravdivé a nevěrohodné. Současně namítá nesprávnou právní kvalifikaci svého jednání a dovozuje, že přestupek byl zaviněn porušením preventivní povinnosti strážníků, kteří mohli a měli jeho spáchání zabránit.

[12] Podle městského soudu bylo svědeckými výpověďmi strážníků spolehlivě prokázáno, že vozidlo stěžovatele mělo zakrytou registrační značku již před jízdou (na prvním znaku byl přilepen papír) i to, že si stěžovatel stav vozidla před jízdou nezkontroloval a následně řídil se zakrytou registrační značkou. Jejich výpovědi jsou věrohodné, konzistentní a nic nenasvědčuje domněnce stěžovatele, že by byli motivováni podat nepravdivou výpověď.

[13] Otázkou, nakolik lze v rámci přestupkového řízení vycházet ze svědeckých výpovědí policistů, kteří kontrolu prováděli, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře mnohokrát zabýval. Jeho judikatura vychází z premisy, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného (rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, či ze dne 15. 8. 2018, č. j. 8 As 259/2016-48). Pochybnost o věrohodnosti nebo nestrannosti policisty v pozici svědka může být založena zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je např. policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž k tomu byl rozumný důvod (rozsudky ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015-33, ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, nebo ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34). Výpověď policisty tedy nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení, a to i s ohledem na plynutí času (resp. časového odstupu událostí), by měly existovat zcela konkrétní důvody. Nejvyšší správní soud již v minulosti též zaujal názor, že v případě přestupků, resp. skutečností pozorovatelných pouhým okem, takový důkaz postačuje (srov. rozsudky ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, či ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Nutno dodat, že uvedená východiska platí rovněž ve vztahu k výpovědi strážníka obecní policie (rozsudky ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, nebo ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 72/2018-34).

pokračování

[14] V projednávané věci ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by strážníci měli vůči stěžovateli postupovat šikanózně, přehnaně horlivě či předpojatě. Nevěrohodnost těchto svědků neplyne ani z jejich výpovědí. Svědecké výpovědi zasahujících strážníků se shodují a jsou konzistentní v rozhodné skutečnosti, že na tabulce registrační značky vozidla, které stěžovatel řídil, byl zakrytý první znak již před započítáním jízdy. Upozornuje-li stěžovatel na to, že strážníci neměli zapnuté osobní kamery ani kameru ve vozidle, nejedná se podle judikatury o okolnost, která by sama o sobě vyvolávala pochybnosti o věrohodnosti výpovědi zasahujících strážníků (policistů), neboť tito nejsou povinni vždy při příslušné kontrole pořizovat kamerový záznam (srov. rozsudek č. j. 8 As 259/2016-48). Z výpovědí strážníků nadto plyne, že ani neměli na daném místě časový prostor pro provedení plnohodnotné kontroly parkovacího oprávnění, kvůli níž na místě zastavili, neboť stěžovatel krátce poté, co strážníci zaparkovali, poměrně rychle nastoupil do svého vozu a odjel. Už vůbec pak nelze vejít na hypotetickou konstrukci stěžovatele, že strážníci vypovídali ohledně rozhodné skutečnosti nepravdivě, neboť chtěli zakrýt, že svým jednáním na místě porušili povinnost vyplývající z § 6 odst. 1 zákona o obecní policii, která podle stěžovatele spočívala v tom, že strážníci měli sami odstranit papír přilepený na tabulce registrační značky, popřípadě to vyžadovat od stěžovatele. Podle této konstrukce by totiž strážníci zcela nelogicky jedno protiprávní jednání (údajné porušení § 6 odst. 1 zákona o obecní policii) zakrývali druhým protiprávním jednáním (nepravdivá výpověď), kterým by však paradoxně na prvé protiprávní jednání upozornili. Tato konstrukce je zcela absurdní. Městský soud tedy nijak nepochybil, pokud hodnotil výpovědi zasahujících strážníků ve shodě s žalovaným jako věrohodné. Stěžovatel nepředložil plausibilní, vnitřně souladnou, alternativní verzi skutkového děje, která by rozumně vysvětlovala motivaci strážníků k nepravdivé výpovědi v klíčové otázce, zda zahájil jízdu vozidlem se zakrytým prvním znakem tabulky registrační značky. Namísto toho v jednotlivých podáních „vrší“ ryzí spekulace (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013-36, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015-27, či ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 As 206/2014-33).

[15] Také postup správních orgánů při odmítnutí provedení navržených důkazů má oporu v rozsudcích Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, či ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47). Podle nich v obecné rovině platí, že správní orgán není povinen provést všechny navržené důkazy. Má však povinnost v odůvodnění přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč některé důkazy odmítl provést. V dané věci správní orgány dostaly požadavkům uvedené judikatury. Náležitě odůvodnily, proč odmítly provést navržené důkazy; pro nadbytečnost. I podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo v dané věci dostatečně prokázáno, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku.

[16] S ohledem na provedené důkazy i vyjádření samotného stěžovatele městský soud rovněž správně dovodil, že se stěžovatel dopustil přestupku minimálně v nedbalostní formě zavinění. Podstatné ztížení čitelnosti stěžovatelovy registrační značky totiž nebylo způsobeno při jízdě, ale již před jejím započítáním, přičemž stěžovatel nezachoval potřebnou míru opatrnosti, pokud před zahájením jízdy neprovedl kontrolu vozidla (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2023, č. j. 5 As 172/2022-32, či ze dne 29. 11. 2022, č. j. 2 As 187/2021-20). Své přestupkové odpovědnosti se přitom stěžovatel nemůže zprostit poukazem na § 6 odst. 1 zákona o obecní policii, který obsahuje obecnou zásadu

přiměřenosti postupu strážníka a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv (oprávněných zájmů) a svobod osob. Odpovědnost za čitelnost značky nese řidič vozidla (rozsudek č. j. 5 As 172/2022-32). Krom toho, jak již bylo výše uvedeno, ze svědeckých výpovědí strážníků vyplývá, že ani neměli dostatečný časový prostor, aby stihli ve vztahu ke stěžovateli před zahájením jízdy provést jakýkoliv úkon.

[17] Rovněž závěr městského soudu, že se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu, tedy řídil vozidlo, *jehož tabulka registrační značky je zakryta, nečitelná nebo upravena anebo umístěna tak, že je znemožněna nebo podstatně ztížena její čitelnost*, je souladný s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle ní je smyslem registračních značek „*umožnění snadné identifikace každého vozidla, a to i v provozu. Jinak by například nebylo možno identifikovat vozidlo řidiče, který překročil nejvyšší povolenou rychlost či opustil místo nehody apod.*“ (rozsudek č. j. 5 As 172/2022-32). Jestliže byl jeden ze znaků na tabulce registrační značky vozidla stěžovatele zakryt přilepeným papírem, nemohla značka plnit svůj účel. Čitelnost značky tak, aby bylo možno vozidlo jednoduše identifikovat, byla v důsledku úplné nečitelnosti jednoho ze znaků znemožněna. Stěžovatel nesprávně zaměňuje čitelnost značky s dohledatelností dotčeného vozidla.

[18] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl. Nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu